

OBSAH

„Když zvonil telefon, říkala jsem si, že tenhle ještě vyřídím...“	1
„Usmíval se na nás i přesto, že věděl, co ho čeká.“	7
„Bral jsem to jako velikou zkušenost, která se naskytne jen jednou za život. Doufejme.“	15
„Jak vysvětlíte pacientovi, co po něm chcete, když nevidí a neslyší? On se pak samozřejmě brání, protože neví, co se děje.“	23
„Vy tam toho člověka očekáváte, ale on už tam není, protože zemřel.“	29
„Není to o jednotlivcích, je to o nás všech.“	37
„Byla jsem tak nervózní, že jsem se na půlku věcí zapoměla zeptat.“	43
„Na jaře jsme to brali tak, že když to přijde, tak to přijde.“	49
„Je znát, jak jsou vděční, i když si tam jen na chvíli stoupnete.“	55
„Brala jsem to jako poslání.“	61
„Už si nedělám starosti z věcí, ze kterých jsem si starosti dělal dřív.“	67
„Člověk tam jen stojí a ví, že nemůže pomoci.“	73
„Děti na mě koukají, já jim zamávám a oni hned ví, tak říkají: Bubák, bubák.“	79
„Otevřeli jsme jí okno, aby dušička mohla odejít.“	85
„Jak jste tam sama, tak to za vás nikdo neodmluví.“	91
„I když to pak třeba zvládl, tak jsem věděla, že tam je hrozně tenká hranice.“	97
„Ten moment, kdy bych si řekl – mám toho plný zuby a jdu domů – tak ten nenastal.“	105
„Nedá se na to zvyknout. Pokaždé je to nový silný zážitek, kolikrát se mi chce brečet.“	111
„Zpětně to vidím tak, že je štěstí, že jsem ještě nějak psychicky pohromadě.“	117
„Ti lékaři, sestry, sanitáři by dýchali za pacienty, jenom aby je mohli zachránit, pomoci, ulevit jim od bolesti.“	123
„Přišel jsem dolů pod pavlač a taťka mi tam přinesl a položil jídlo u dveří.“	129
„Člověk nad tím stále nějak přemýšlí, pořád si říkáte, jak na tom někteří jsou.“	137